

Пътни истории

Преслав Бончев

„Хайде да отидем на приключение!“

С тези думи не е започнала нито една легендарна история. Сигурно има защо, но това не е съществено сега.

Моят разказ не обхваща последните 50 дни на 10-годишен военен конфликт, както и не проследява неволите на избягал герой, поставил началото на империя. Моят разказ представлява описание на едно приятно пътешествие, което не цели да се отличава със своята неповторимост, защото преживяната история е по-удовлетворяваща от прочетената.

Историята започва в обикновена петъчна вечер, а мен ме е налегнала страховита скука. Опитите ми да се измъкна от това състояние се провалят и затова взимам решение да изляза навън и да си потърся белята.

За достигането до добрата история е нужно животът да приеме на аудиенция търсеция я. Това обаче не се случва чрез усамотяване, а с активно участие в общественото ежедневие. Поради това, моето приключение започва с чакане на градския транспорт. Намирам се на спирка на трамвай номер 10 на булевард „Джеймс Баучер“, чийто трафик е прекалено оживен дори за час пик като сегашния. По време на самото чакане, грижливо отмервано от таблото до мен, не се случва нищо, достойно да му се обърне внимание. След четири минути жълтата десетка пристига и аз влизам във вече претъпкания вагон. Заедно със следващите спирки, броя на хората се увеличава и играта на тетрис в трамвая става все по-трудна. Оглеждам блъсканицата от хора, но видяното е крайно отчайващо. По седалките са накацали хора с повече брада, отколкото коса, срещу тях има такива, чиято коса прилича повече на брада, а между всички тях е пълно с най-лошото от всичко - образи, които човек не би запомнил дори и да се блъсне в тях. Благодарение на ограничеността на движение, нямам възможност да се

извърна назад и да погледна, но и там очаквам същата картинка. Слизам на кръстовището на булевард „Васил Левски“ и улица „Граф Игнатиев“ и заменям досегашния си превоз с движещия се, досега отзад, трамвай номер 12. В подобната на краставица дванайска пътниците са в пъти по-малко и отгоре на всичко са по-интересни. Първото доказателство, подкрепящо това, е качилата се по милостта на ватмана жена, по чийто адрес второто доказателство или седящият зад нея господин отправя някаква забележка. Тази забележка може би е целяла да бъде остроумна, ако съдим по намигването в края ѝ. Вглеждам се по-внимателно във въпросния господин и установявам, че пред мен седи пълнокръвен байганьо по маниери и външен вид. На следващата спирка, за ужас на господин Ганьо и за мое най-голямо удивление, в трамвая влиза контрола. Нашият човек започва да увърта, докато рови по дрехите си и в крайна сметка контрольорите слизат, за да не губят време. Ганьо улавя погледа ми, насочен към него, и обявява на себе си, на мен и на всички други, че парите от билетчетата отиват в джобовете на политиците, а той не възнамерява да превръща когото и да е в милиардер. След това откровение и кратък задочен разговор с ватмана, комуто обясни колко тежи трамвая и защо не трябва да внимава с другите шофьори, господин Ганьо слиза, като същевременно обяснява, че не е пиан или луд, но все пак е отправил към мен най-нетрезвия възможен поглед. Смея да твърдя, че този човек постави истинското начало в историята и даде заявка за по-нататъшното ѝ развитие.

Вече съм си харесал да се разделя с превоза си на емблематичния Лъвов мост. Там незаслужено пренебрегвам самия мост и се отправям към Женския пазар. Когато стигам, заварвам неестествена гледка. Тържището е пустее, а малкото останали търговци прибират стоката си. Може би обяснение за тази гледка дава късния час, но определено не я прави по-приемлива. Прекосявам пазара и стигам спирката на трамваи 20 и 22. Това са най-грозните машини, които съм виждал. Приличат на обикновени трамваи, които са били настъпени от нечий гигантски крак. За да избягам от тази гледка, тръгвам по улица „Пиротска“, която веднага започва да ми предлага невероятни гледки. Първо попадам на най-сладкото кръгово кръстовище,

което някой някога е виждал. То стои като изпуснато наред пътя и освен естетическа, има и функция да спъва на човекопотока. Скоро след това улицата ми открива друго чудновато място. Наречено „Малкия ЦУМ“, то представлява храм за всевъзможни дрънкулки, джунджурии и подобни неща, за чието описание, за нещастие, няма да ми стигне времето. Продължавам да вървя и не след дълго се оказвам зад Централните хали. Те са дом на множество павилиони за бивали и небивали стоки, които обаче вече са затворили. Поемам към метростанция „Сердика“, но вниманието ми се приковава към неясната врява, вдигана от далечния край на софийското ларго. Подлезът ме изкарва пред президентството, а зад гърба ми се чува нещо средно между концерт на Фреди Меркюри и мач на националния отбор по волейбол. Обръщам се и ентузиазмът ми се изпарява мигновено. Това е просто протест, каквито има постоянно и който не допринася с нищо за историята. Прекосявам булевард „Дондуков“ по дължина и свивам при площад „Св. Неделя“, след това подминавам Съдебната палата и отбивам вляво точно преди пешеходния булевард „Витоша“. Вървейки, неволно взимам някакъв завой и се озовавам в непозната за мен тъмна уличка. След малко вървене и още един произволен завой излизам на площад „Гарибалди“. Поглеждам таблото на трамваите. Оставащото време не е много, но не е и малко. Поради това влизам в отсрещния на спирката смесен магазин. След недотам обстоен преглед попадам на нещо любопитно - шоколад с люти чушки. Защо пък не? Взимам го и се връщам към чакането. Вече съм си наумил да хвана трамвай номер 18, защото на другите два по тази линия вече се возих. Първо преминава лимоненожълтата чешка прелест с номер 10, а след нея и швейцарската краставица с 12, изписано със светлозелено на тъмнозелен фон. Накрая безшумно пристига космически кораб номер 18. Качвам се с удоволствие и се оставям на неусетното пътуване. Скоро осъзнавам, че ми е толкова скучно, колкото и в началото на разказа. Предполагам, че има връзка обстановката или иначе казано, тримата човека, освен мен, които се надпреварват по спане. Слизам при кино „Одеон“ и на бегом, заедно с немалко късмет се качвам в автобус 94, движещ се към Софийския университет. След петнайсетминутно пътуване се намирам до моста на НДК. Започвам да осъзнавам, че краят на историята приближава, а на

мен ми трябва финал. Решавам, че автобусът няма да ми го предложи и слизам на хотел „Хилтън“. Оттам се отправям към близката спирка на тролей номер 7. С идването на тролейбуса телефонът ми иззвънява. Вдигам, а от срещната страна съм застрелян с въпрос "Искаш ли яйца?", на който отговарям - "Да!?". Последва втори въпрос "Рохки или не?", като този път казах - "Не", и затворих телефона. Бях стъписан от това неочаквано обаждане. На следващата спирка не съм сигурен дали слязох, или бях изплют от тролея, а вървейки към дома, размишлявах над станалото. Без да искам се бях сдобил с финал, който да отговаря подобаващо на гръмкото начало на историята. Това всъщност придава на моя разказ една необикновеност, която трудно би могла да се повтори. Така неусетно завършва моето вечерно приключение, а аз започвам да се подготвям за идващото утро, криещо в себе си всичко важно и същевременно нищо съществено.